

завелось пекло, бо й син і невістка неначе песуть та смажать мене на сковорідці сливе щобожого дня” [6: 246];

3) звертання-спонування: “Балакай, **сину**, з Килиною! Балакай! Гарну та моторну невісточку матиму. Недурно ж ти аж стежку протоптав до тієї груші, - часто говорила вона своєму мазунчикові” [7: 212].

В оповіданнях письменника наявні й звертання із сакральною семантикою. У формах спілкування українців відбилися його релігійність та побожність. Дуже багато висловів українського мовленнєвого етикету ґрунтуються навколо слова *Бог*. *Бог* в уяві українців є батьком, опікуном, який оберігає та допомагає в тяжкі хвилини життя. У цих звертаннях відсутня спонукальна інтонація, але наявна комунікативна функція. Репліки персонажів відзначаються більшим емоційно-експресивним забарвленням, інтенсивністю, яке пов’язане з емоційним станом героїв. Наприклад: “*Ой господи милостивий! Візьми мою душу до себе! – сказала Палажка й здійняла руки до неба*” [6: 237], “*Ой господи! Який тепер світ настав! – сказала Параска і вдягла стару козушину й пішла з хати, простуючи до Левадихи*” [7: 216].

Отже, звертання є певною синтаксичною категорією та основою комунікативного акту. Вони привертають увагу співрозмовника, спонувають до сприйняття мовлення, містять оцінну семантику і емоційно-експресивну забарвленість. Звертання є емоційним центром в діалогічному мовленні комунікантів, вказуючи на почуття, переживання мовця та його ставлення до співрозмовника. В діалогічному мовленні персонажів звертання задають тон усьому комунікативному акту.

У подальших дослідженнях слід звернути увагу на звертання як засіб вираження категорії адресата у творах сучасних українських письменників.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Вихованець І.Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови / І. Р. Вихованець. – К.: Наук. думка, 1992. – С.61-62.
2. Дудик П.С. Звертання-речення в сучасній українській мові / П. С. Дудик // УМЛШ. – 1971. - №5. – С.37-43.
3. Дудников А.В. Современный русский язык / А. В. Дудников. – М.: Высш. школа, 1990. – 424с.
4. Загнітко А.П. Теоретична граматики української мови / А. П. Загнітко: Синтаксис: Монографія. – Донецьк, ДонНУ, 2001. – 662 с.
5. Кучеренко І.К. Локатив як виразник функціонуючого члена речення і так зване звертання / І. К. Кучеренко // Проблеми синтаксису: Пр. міжвуз. наук. конф. з питань синтаксису. – Львів, 1963. – С.70-71.
6. Нечуй-Левицький І.С. Зібрання творів у десяти томах. Т.8. Прозові твори / І. С. Нечуй-Левицький. – К.: Наукова думка, 1967. – С. 228-254.
7. Нечуй-Левицький І.С. Зібрання творів у десяти томах. Т.8. Прозові твори / І. С. Нечуй-Левицький. – К.: Наукова думка, 1967. – С. 211-227.
8. Слинко І.І. та ін. Синтаксис сучасної української мови: Проблемні питання: Навч. посібник / І.І. Слинко, Н.В. Гуйванюк, М.Ф. Кобилянська. – К.: Вища шк., 1994. – 670с.
9. Шахматов А.А. Синтаксис русского языка / А. А. Шахматов. – М.: Высш. школа, 1990. – 424с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Ілона Романюк – кандидат філологічних наук, викладач кафедри української мови та літератури Ізмаїльського державного гуманітарного університету.

Наукові інтереси: лінгвістика тексту, комунікативна лінгвістика.

УДК 811.161.2'37'42:001

СЕМАНТИКО-ПРАГМАТИЧНІ ПАРАМЕТРИ ДИСКУРСИВНИХ СЛІВ У НАУКОВОМУ МОВЛЕННІ

Алла РОМАНЧЕНКО (Одеса, Україна)

У статті йдеться про лексичні одиниці, функція яких допомогти комунікантам у науковому спілкуванні. З'ясовано семантичні й прагматичні особливості дискурсивних слів, уживаних у лінгвістичному дискурсі, визначено типи та підтипи цих слів. Встановлено залежність ступеня функціонування їх від форми мовлення, вказано на необхідність вивчення у функціонально-семантичному аспекті.

Ключові слова: дискурсивні слова, комунікативна стратегія, регулятиви, організатори, допоміжні комунікативні одиниці, наукова комунікація, параметри.

This article deals with lexical units whose function is to help communicants in scientific communication. Semantic and pragmatic features of discursive words used on linguistic discourse are found out. Types and subtypes of these words are determined and the dependence of the degree of discursive words on form of speech is defined. The necessity of studying them is specified.

Key words: discursive words, communicative strategy, regulatives, organizers, form communication units, scientific communication, parameters.

Як зазначає Ф. С. Бацевич, «дослідження сутності, природи й організації найважливішої категорії людського вербального спілкування – дискурсу – неможливе без звернення до семантичних і прагматичних особливостей слів, які формують його структуру, визначають його плин і природа яких є виключно (або переважно) комунікативною» [3: 102]. Такі слова кваліфікують по-різному (частки, модальні слова, текстові скріпи, незначущі слова, предикативи, конектори, текстові конектори, дискурсивні маркери, дискурсивні конектори, дискурсивні оператори, маркери породження мовлення, прагматичні маркери, десемантизовані елементи, дискурсиви тощо). Ф. С. Бацевич, Т. А. Космеда, І. Д. Фаріон та інші українські мовознавці називають їх дискурсивними словами. Під дискурсивними словами розуміють вербальні способи вираження допоміжної функції в комунікації, лексичні одиниці, функція яких полягає в допомозі комунікантам в процесі створення дискурсу, його реалізації та сприйняття [6]. На думку Ф. С. Бацевича, специфіка цих слів полягає в тому, що вони зіставляють зміст висловлюваного з комунікативною ситуацією дискурсу [3: 102]. Крім того, він звертає увагу на те, що семантико-прагматична структура дискурсивних слів «релятивізована стосовно конкретних комунікативних умов, а отже, і виявляється лише через набір функцій, тобто в уживанні» [3: 103].

У різних мовах кількість дискурсивних слів неоднакова, різною є їхня частотність. Досить багато їх у німецькій, українській, французькій, російській, італійській мовах. Наявність дискурсивних слів не пов'язується із рівнем розвитку мови, а обґрунтовують їх існування важливістю сугестивного компонента в мові та культурі певного народу. Як вказує В. О. Плунгян, таких слів багато в тих мовах, де присутня настанова на постійну міжособистісну взаємодію. Скажімо, це стосується італійців, які часто використовують під час встановлення контакту слово *allora*. У зв'язку з цим самих італійців називають алорцями [12]. Також варто зауважити, що ступінь функціонування дискурсивних слів, їх різноманітність залежить не від мови, а від форми мовлення, від мовленнєвого жанру.

Усе частіше дискурсивні слова стають об'єктом вивчення вчених. Якщо раніше вважали, що такі слова існують тільки в усному мовленні людини, то на сучасному етапі розвитку лінгвістичної науки активно вивчають їх функціонування в писемному варіанті різних типів дискурсу. Т. А. Космеда звернула увагу на типові дискурсивні слова в «живому» мовленні І. Франка, М. П. Ділай зацікавили такі слова в конфесійному стилі, А. Микитюк, І. С. Огієнко, О. М. Паршину – відповідно в художньому, публіцистичному та політичному мовленні. Ф. С. Бацевич розробляє питання дискурсивних слів на широкому мовному матеріалі, підкреслюючи, що вони є необхідним складником різних текстів (дискурсів) усіх функціональних стилів і реєстрів мовлення, тобто це метамовні та категорійні компоненти дискурсу [3: 103]. У мовознавстві є певні напрацювання стосовно згаданих слів у науковому дискурсі, але вони потребують детального опрацювання в різних дискурсах.

Метою цієї розвідки є з'ясування особливостей дискурсивних слів у науковому мовленні. **Об'єктом** дослідження є дискурсивні слова. **Предмет** дослідження – семантико-прагматичні параметри цих слів у науковому дискурсі.

У науці намітилась тенденція до вивчення мовленнєвого портрета видатних учених та педагогів у різних галузях. Наслідком такого вивчення є статті, кандидатські і докторські дисертації, монографії. Варто згадати праці Н. Ф. Баландіної [2], Т. А. Космеди [9; 10], О. М. Семенова [14], І. А. Синиці [15], які присвятили свої дослідження таким українським ученим, як В. М. Русанівський, А. П. Загнітко, Л. І. Мацько, М. О. Максимович, М. І. Костомаров, О. О. Потебня та П. Г. Житецький. У цих та інших працях частково розглядається питання дискурсивних слів у науковому усному й писемному дискурсі.

Т. А. Космеда зауважує, що якщо «немає своєї індивідуально забарвленої мови», то людина пише чи говорить «безбарвно, мляво» і не може розраховувати на «тривку популярність» [10: 132]. Дослідниця, об'єктом пильної уваги якої останнім часом є різні мовні особистості (як поети й письменники, так і науковці), з'ясувала питання про дискурсивні слова, що слугують своєрідним маркером комунікативної стратегії відомого вченого-мовознавця та педагога – Анатолія Панасовича Загнітка [9]. У статті авторка характеризує типові дискурсивні слова, використовувані А. П. Загнітком у професійній діяльності. Зокрема, вона визначила функції частки «так...» в його мовленні, яка має в нього інтонацію незавершеності висловлювання, легкої іронії, постановки питання, що спонукає слухача переглянути своє твердження, змушує зрозуміти, що його думка не відповідає істині. Таким чином педагог від співрозмовника очікує уточнення, спонукає до мислення, до виправлення помилки [9: 208]. Також Т. А. Космеда звертає увагу на специфічне протяжне «а-а...!», яке в професора А. П. Загнітка означає незадоволення, негативну емоційну оцінку, певну досаду і навіть обурення.

За допомогою дискурсивних слів в А. П. Загнітка, як зауважує дослідниця, реалізується комунікативна стратегія неповного розуміння, метою якої є спонукання до мислення, до обґрунтування думки. Дослідниця називає й улюблене слово вченого – «абсолютно», яке він використовує для висловлення певної згоди. Зауважимо, що відомий український мовознавець,

професор, керівник кандидатської дисертації авторки цієї розвідки – Олександр Іванович Бондар для висловлення згоди, відсутності жодних сумнівів, схвалення відповіді студента або аспіранта вживав подвійне *так-так* або потрійне *так-так-так*, яке вимовлялось швидким темпом, загалом не властивим його мовленню. Найчастіше це *так-так-так* було підтвердженням думок співрозмовника і використовувалось у значенні «правильно», але це «правильно» було не нейтральним, а мало виразний аксіологічний компонент схвалення. Цікаво, що Іван Франко, розмірковуючи над певним питанням, промовляв сам до себе: «Так-так», що вказувало на «ствердження своєї думки як наслідку автокомунікації, його діалогу самого з собою» [9: 207]. Крім того, використання *так-так* може сигналізувати про завершення роздумів, спогадів у формі внутрішнього мовлення. Вживають їх вказівку на те, що бажання мовця зреалізовується, на готовність змиритися з подіями, із метою наважитися на щось тощо [11: 207]. «Так-так» є всі підстави вважати типовим дискурсивним словом українців, воно фіксується навіть у паремії «Так-так, – сказав бідняк» [9: 208]. Як у сфері повсякденно-побутової культури українців, так і в усному науковому мовленні *так?* може мати значення стимулятива, з якого починається спілкування. Вважаємо його таким, що являє собою контактовстановлювальний елемент, свого роду дозвіл звернутися із запитанням або проханням, готовність надати допомогу. С. П. Бирик зауважує, що типовими маркерами усно-розмовності є синтаксичні еквіваленти речення, зокрема стверджувальні. У спонтанній комунікації стверджувальні та заперечні еквіваленти речення «виявляють імпульсивність психоемоційного стану мовця, його позицію щодо певної інформації» [4: 452].

Улюбленим, часто вживаним словом на знак згоди, дозволу бути відсутнім чи виконати роботу в той чи той спосіб у мовленні професора Бондаря була стверджувальна частка *гарашд*. Зі спогадів М. І. Зубова про відомого славіста А. К. Смольську відомо, що для неї дискурсивним словом було *а?*. За нашими спостереженнями в усному науковому дискурсі ним досить часто послуговуються мовознавці з проханням повторити сказане, спонукати до висловлення думки.

Детально вивчає проблему дискурсивних слів у російському та англійському науковому усному й писемному мовленні О. Ю. Вікторова. Їй належать статті про синкретизм, прагматичну поліфункціональність, типи дискурсивних слів, лінгвокультурну своєрідність, різні аспекти дослідження таких слів. Дослідниця цілком слушно наголошує, що оскільки дискурсивні слова не предметні, їх потрібно вивчати через уживання [5: 10]. На цьому самому наголошують інші мовознавці, звертаючи увагу на різноманітність за структурою, семантикою, функціями дискурсивних слів і вважаючи за необхідне вивчати їх у функціонально-семантичному аспекті [7]. Узявши до уваги семантичну й прагматичну специфіку і спираючись на думки С. В. Андреевої [1], О. Ю. Вікторова, пропонує власну класифікацію цих мовних одиниць. На її думку, дискурсивні слова передають регулятивну та дискурсивну інформацію. З огляду на це вона виокремлює два типи досліджуваних слів – дискурсиви-регулятиви й дискурсиви-організатори. Перші з них виконують міжособистісну (за Халлідеем) (емотивну, експресивну) мовну функцію, виражаючи регулятивну інформацію, а другі – текстову (синтаксичну) функцію, виражаючи дискурсивну інформацію [5: 11]. Регулятивна функція відображає взаємодію між автором та адресатом. Дискурсивна інформація скерована на організацію дискурсу та орієнтацію адресата в ньому [1]. Утім зупинимося детальніше на дискурсивних словах, які виконують регулятивну функцію.

Дискурсиви-регулятиви реалізують авторське, індивідуальне начало в дискурсі, відповідають за зв'язок між автором і читачем, за вираження суб'єктивних думок та оцінок. Серед них виокремлюють такі підтипи: 1) дискурсивні слова, які підвищують або знижують достовірність повідомлюваного (*звичайно, без сумніву, мабуть, ймовірно*); 2) дискурсивні слова, які виражають додаткові смисли (*тільки, уже*); 3) авторизувальні дискурсивні слова (*на нашу думку, на наш погляд, за висловом...*); 4) перформативні дискурсивні слова, у яких перетинається їх авторизувальна та перформативна роль (*зауважу, зазначимо*); 5) дискурсивні слова, які оцінюють зміст висловлювання (*цікаво, дуже важливо*) або власну думку, тобто авторська самооцінка мовлення (*інакше кажучи, іншими словами, одним словом, як кажуть*); 6) дискурсиви-акцентиви (*насамперед, саме, перш за все*); 7) дискурсиви-емотиви (*на жаль, на щастя, шкода*); 8) дискурсивні слова, безпосередньо звернені до адресата (*як ви знаєте, як вам відомо, уявіть собі*); 9) фативи-хезитативи (*ну, так ось*) [6: 219-220].

Т. Ю. Ковалевська, говорячи про слова типу *ймовірно, очевидно, звичайно*, звертає увагу на те, що вони «орієнтують адресата на сприйняття подальшого висловлення як істинного чи в крайньому разі – припустимого в дискурсі, де його «гіпотетична об'єктивність» не доведена якимись фактами, а є наслідком суб'єктивних ціннісних орієнтирів і переконань мовця» [8: 149]. Ф. С. Бацевич стверджує, що науковий (додамо, як і будь-який інший) дискурс формує адресанта, а адресат впізнає його не в останню чергу завдяки наявності відповідних дискурсивних слів, притаманних цьому дискурсу. Використання інших дискурсивних слів буде сигналізувати про перехід до певного типу дискурсу, про зміну тональності мовлення [3: 104]. Крім того,

комунікативні функції таких слів зумовлені їх участю у зміні комунікативних ходів, переходах від однієї теми до іншої, а також можливістю заповнювати паузи, бути маркерами поправок, нерішучості, вираження суджень, емоцій, пошуку підтвердження тощо [3: 105].

Дискурсиви-організатори, як зауважує О. Ю. Вікторова, теж бувають кількох підтипів: композиційно-структурні та логічні. Перші виражають зв'язок між фрагментами дискурсу, другі забезпечують локальну зв'язність. С. П. Бирик зазначає, що композиційні скріпи, з'єднуючи частини висловлення, упорядковують їх, полегшують сприйняття інформації. Логічні скріпи увиразнюють смислові відношення між частинами висловлення [4: 443-444].

Поділ дискурсивних слів на регулятиви та організатори, як і будь-який інший, досить умовний, оскільки дискурсивні слова є поліфункціональними. Залежно від переважання регулятивної чи дискурсивної інформації в певному контексті дискурсивне слово буде відповідно вважатися регулятивом або організатором. Скажімо, сполука *до речі*, – організатор, бо вживається для введення фрагменту мовлення й демонстрації асоціативного зв'язку цього фрагменту з текстом. Дискурсивні слова – один із засобів організації дискурсу, це допоміжні комунікативні одиниці, оскільки вони «допомагають адресатові інтерпретувати висловлення адресанта, економлять мисленнєві зусилля адресата в плані інтерпретації змісту висловлення, керують його увагою» [5: 11-13].

У науковому дискурсі широко функціонують особливі лексичні одиниці, які сприяють його створенню, реалізації та сприйняттю. Серед дискурсивних слів виокремлюють частки, прийменники, сполучники, вигуки, прислівники, модальні дієслова, вставні слова, деякі розряди займенників, які є допоміжними комунікативними одиницями. Частина з них функціонує як дискурсивні оператори в чистому вигляді, бо реалізує себе винятково як допоміжні засоби [5: 13] (*по-перше, отже, наприклад*). Інші, які вважають дискурсивними словами, містять самозгадування автора в певному науковому жанрі. Вони переважно виконують функцію експлікації авторської думки (*на нашу думку, як нам здається, по-моєму*). Принагідно зауважимо, що часто-густо авторам наукових текстів радять уникати займенника *я*, пояснюючи це тим, що авторське *я* відходить на другий план і замінюється *ми* для того, щоб краще відобразити авторську позицію. Проте деякі науковці вважають, що потрібно дотримуватися «золотої середини». Відомий канадський учений-фізіолог ХХ ст., автор 39 книг та більш ніж 1700 статей Ганс Сельє в книзі про те, як стати вченим, писав, що все залежить від того, як часто говорять чи пишуть «я» і в якому зв'язку [13: 329-336]. Він спілкувався з читачем (образ вигаданого учня та друга Джона, який у майбутньому уникне помилок автора і стане великим ученим) від першої особи, висвітлюючи певні проблеми науки на прикладі свого життя.

Допоміжні комунікативні одиниці можуть описувати ментальні дії автора наукового тексту: *вважаємо за необхідне, ми не сумніваємося, нами застосовано*. О. Ю. Вікторова дотримується думки, що дискурсивні слова, до складу яких входять дієслова, поєднують у собі актуальну (інформативну) та регулятивну інформацію, повідомляючи про виконані в процесі дослідження дії вчених, та підсилюють особистісну скерованість наукового викладу, підкреслюють не тільки внесок авторів, але й відповідальність за надану інформацію [5: 13].

З огляду на сказане можна стверджувати, що особливості дискурсивних слів мають комунікативно-прагматичний характер, оскільки залежать від типу інформації, яку вони передають, та виконуваних ними функцій. Будучи «засобами формування й функціонування дискурсів як категорій міжособистісного та інших типів спілкування, носіями дискурсивної суб'єктивності» [3: 105], такі слова в кожному з дискурсів відрізняються своїми семантико-прагматичними параметрами.

Перспективу дослідження вбачаємо в детальному вивченні дискурсивних слів в усному та писемному мовленні носіїв елітарного типу української мовознавчої науки.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Андреева С. В. Элементарные конструктивно-синтаксические единицы устной речи и коммуникативный потенциал: автореф. ... д-ра филол. наук: спец.: 10.02.01 / С. В. Андреева. – Саратов, 2005. – 49 с.
2. Баландіна Н. Штрихи до лінгвоперсонології акад. В. М. Русанівського (до 80-річчя від дня народження) / Надія Баландіна // Філологічні науки: зб. наук. праць. – Полтава, 2011. – Вип. 1 (7). – С. 122-130.
3. Бацевич Ф. С. Нариси з лінгвістичної прагматики: монографія / Ф. С. Бацевич. – Львів: ПАІС, 2010. – 336 с.
4. Бирик С. П. Усна літературна мова в українській культурі повсякдення: монографія / Бирик С. П. – Ніжин: Аспект-Поліграф, 2013. – 589, (3) с.
5. Викторова Е. Ю. Дискурсивные слова: единство в многообразии / Е. Ю. Викторова // Известия Саратовского ун-та. Новая серия. Серия Филология. Журналистика. – Саратов, 2014. – Т. 14. – Вып. 1. – С. 10-15.
6. Викторова Е. Ю. Роль усной и письменной формы речи в использовании вспомогательных коммуникативных единиц (на материале научной речи русского и английского языков) / Е. Ю. Викторова. – Режим доступа: www.philology.nsc.ru/journals/spi/pdf/2014_22014_Viktorova.pdf
7. Кобозева И. М. Для чего нужен звучащий словарь дискурсивных слов русского языка / И. М. Кобозева, Л. М. Захаров // Компьютерная лингвистика и интеллектуальные технологии. М.: Наука, 2004 – С. 292-297.

8. Ковалевська Т.Ю. Комунікативні аспекти нейролінгвістичного програмування : монографія / Ковалевська Т. Ю. – Одеса : Астропринт, 2008. – 324 с.
9. Космеда Т. А. Дискурсивні слова як центр комунікативної стратегії вченого і педагога у проєкції на мовну особистість А. П. Загнітка / Т. А. Космеда // Лінгвістичні студії: зб. наук. праць. – Донецьк : ДонНУ, 2010. – Вип. 20. – С. 205-210.
10. Космеда Т. А. Комунікативна компетенція Івана Франка: міжкультурні, інтерперсональні, риторичні виміри : монографія / Т. А. Космеда. – Львів: ПАІС, 2006. – 326 с.
11. Космеда Т. А. Типові дискурсивні слова як показник комунікативної компетенції мовної особистості (на прикладі аналізу «живого» мовлення І. Франка) / Т. А. Космеда // Лінгвістичні студії: зб. наук. праць. – Донецьк: ДонНУ, 2008. – Вип. 17. – С. 206-210.
12. Плунгян В. Дискурсивные слова. 7 фактов о богатстве значений слов-паразитов. – Режим доступа: www.postnauka.ru/faq/8572
13. Селье Г. От мечты к открытию: как стать ученым : пер с англ. Н. И. Войсунской / Г. Салье; общ. ред. М. Н. Кондрашовой и И. С. Хорола. – М.: Прогресс, 1987. – 368 с.
14. Семенов О. Мовна майстерність сучасного науковця // Професійна освіта: педагогіка і психологія: Польсько-український щорічник / за ред. Т. Левовицького, І. Вільш, І. Зязюна, Н. Ничкало. – Ченстохова – Київ, 2009. – Вип. XI. – С. 75-80.
15. Синиця І. А. Мовна особистість автора у науково-гуманітарному тексті XIX ст. (комунікативний, культурологічний, образно-стилістичний аспекти): автореф. дис. ... д-ра філол. наук: спец. 10.02.02 / І. А. Синиця. – К., 2007. – 36 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Алла Романченко – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова.

Наукові інтереси: дискурсологія, лінгвоперсоналогія, функціональна граматики.

УДК 811.112.2'373.45.342

ANGLIZISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Alla STEPANENKO (Kirovohrad, Ukraine)

Статтю присвячено дослідженню запозичень з англійської мови, зокрема британського та американського варіантів. Розглядаються питання виникнення англіцизмів, загальної класифікації англійських запозичень у німецькій мові. Також приділяється увага аналізу функціональних особливостей англіцизмів у лексико-граматичній системі німецької мови.

Ключові слова: англіцизм, запозичення, інтеграція, морфологічна система, лексико-граматична система, модифікація.

This article provides an analysis of borrowings from English, in particular from British and American English. The article reviews the matter of English borrowings origin, their general classification in the German language. The analyses of functional integration of Anglicism are given according to the lexical and grammar system of the German language.

Das Problem der Bereicherung der modernen deutschen Sprache mit Fremdwörtern aus der Englischen Sprache ist jetzt sehr aktuell. Dem Thema sind viele Publikationen der deutschen, englischen, ukrainischen und russischen Autoren gewidmet. Veränderungen der deutschen Lexik unter dem Einfluss der Englischen Sprache, Adaptationsbesonderheiten der Anglizismen werden von Altleitner M., Arnold S., Eisenberg P., Schmidt A., Thielemann L., Yang W., Burmasova S., Kotvytska V.A., Mischtschenko A.L., Sastrovska S.O., Semeniuk T.P. u.a. behandelt.

Key words: Anglicism, borrowing, integration, morphological system, lexical and grammar system, modification.

Forschungsobjekt ist Anglizismen, die von dem britischen oder amerikanischen Englisch in die Deutsche Sprache ausgeliehen wurden (Wörter, Wortkombinationen).

Die Forschung ist **aktuell**, denn sie umreißt die Entlehnungsgründe, morphologische Klassifikation und Integrationsbild der Fremdwörter, die aus dem Englischen ins Deutsche ausgeborgt wurden. Forschungsziel ist die Bestimmung der Charakteristik von Anglizismen und ihr Gebrauch in der modernen Deutschen Sprache. Das **Ziel** verfolgt die Lösung der folgenden **Aufgaben**:

- 1) allgemeine Charakteristik der Fremdwörter;
- 2) Gründe der Entlehnung der Fremdwörter;
- 3) funktionelle Besonderheiten der Anglizismen im lexikalisch-grammatischen System der deutschen Sprache.

Als Material dienten Forschungspublikationen der deutschen, englischen, ukrainischen und russischen Wissenschaftler, lexikographische Quellen, Internet Quellen.

Die deutsche Sprache ist genauso wie die anderen Sprachen im Laufe der historischen Entwicklung bis heute dem Einfluss von verschiedenen Kultur- und Modeerscheinungen ausgesetzt. Die Verwendung von Anglizismen in der deutschen Sprache ist immer noch ein zentrales und sehr heikles Thema, das